

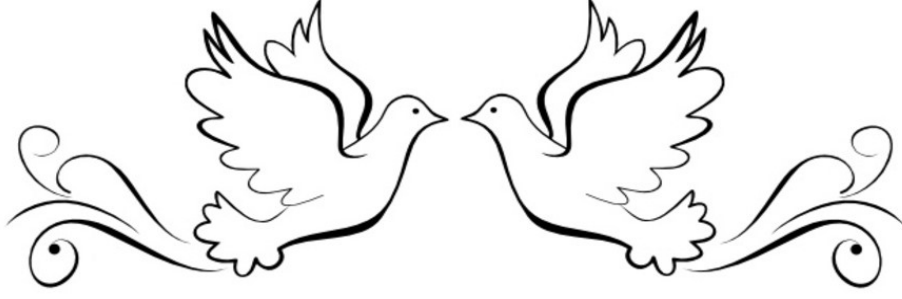
kalbini iyice aç ve

Sessiz Sözler'i

dinle!

Aysegül Samur

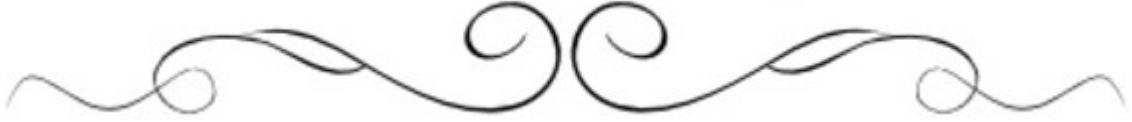
roman

Telif Hakkı:

Romanın tüm hakları, yazarı Ayşegül Samur'a aittir. İzinsiz internette, basın, yayın ya da radyo ve televizyon kuruluşlarında kullanılamaz, yayımlanamaz.

Web Sitesi: www.sessizsozler.org Twitter adresi: @SamurAysegul

41. Bölüm

"Haberiniz olsun ki, biz her şeyi bir ölçüye-kadere göre yarattık. "
(Kamer, 49)

Gençler bahçe kapısında bir araya toplanmış zıplayıp çılgınlık ve kahkahalar atarak birbirlerinin önüne geçmeye çalışıyorlardı. "Adin! Bana, bana! Buraya at! Adiiin! Hayır, çekil! Bana Adin bana! Araya erkekler girmesin lütfen! O benim, buraya aaat!" Adin, gelin el çiçeğini atacaktı. Bu küçük kıyamet o sebeple kopuyordu. O akşam hayatlarını birleştirdikleri eşi Kerem ve düğün davetlileri de bu sahneye gülüşüyorlardı. Adin bir süre onların didişmesini kıkırdarak izleyip sonunda çiçeği fırlattı. Kızlardan biri çiçeği kapınca yine bir çılgılık ve alkış tufanı koptu. Neden sonra içlerinden biri: "Adin ve Kerem gidiyor, hadi toplanın gençler!" diye seslendi. Tamponuna kutular ve minik balonlar bağlanan kırmızı Grand Cherokee cip bahçe kapısına yanaştı. Adin ve Kerem alkışlar arasında uğurlanıyordu. Asiye misafirlerin arasından kendine bir yol bulup Adin'e ulaşmaya

çalışırken, Adin de kalabalığın arasında annesini görmeye çalışıyordu. “Anne!” diye seslendi. Asiye: “Geliyorum bir tanem, bir dakika bekle!” dedi. O esnada misafirlerden biri Asiye’nin güzelim Nil yeşili tuvaletinin eteğine bastı. Biri uyarınca basan kişi özür dileyerek kenara çekildi. Sonunda izdihamı aşır güçlkle Adin’in yanına ulaşabilmişti. Anne kız sarıldılar.

Adin: “Anneciğim ben artık gidiyorum!” dedi nazlı nazlı gözlerini süzerek. “Güle güle git bir tanem. Gidip hayatını huzur ve mutlulukla yaşa! Böylece benim de gözüm arkada kalmasın. Hem alt tarafı iki sokak öteye gidiyorsun. Gidişini çok da dramatize etme! Gören de Fizan’a gidiyor diyecek.” dedi gülerek. Adin: “Olsun, şimdi balayına gidiyoruz. Onbeş gün uzaklarda olacağız, özleştireceğiz!” dedi. Asiye: “Gidip mutlu ol, gez, eğlen! Hayatta bir kez yaşanabilecek şeylerin keyfini çıkarmak gerekir. Bal gibi bir ay olacak inşallah! Bu arada ben de biraz dinleneyim. Beni çok yordunuz. Bence o tatili uzatın siz.” dedi gülerek. Kerem: “Anne, biz yokken güzelce dinlen! Çünkü gelince yine başındayız.” dedi kıkırdarak. Asiye: “Allah başıma sizi versin, dert vermesin. İkinizi de Allah’a emanet ediyorum. Çok mutlu olmanızı, her zaman birbirinizi bugünkü kadar çok sevmenizi temenni ediyorum. Allah evliliğinizi hayırlı ve bereketli kılsın inşallah! Güle güle canlarım!” dedi. Kerem duygulandı. Eğilip Asiye’nin elini öpmek istedi, ama Asiye izin vermedi. Bunun yerine onu şefkatle kucakladı. Kerem’in annesi Seden Hanım ve Orhan Bey de gençlere sarılıp vedalaştılar. Adin: “Babam nerede?” diye sordu. Malik: “Buradayım kızım, geliyorum.” diye seslendi kalabalığın içinden.

Vedalaşma seremonisi bitince Adin ve Kerem arabalarına binip alkışlar, ıslık sesleri ve kahkahalarla uğurlandılar. O geceyi evlerinde geçireceklerdi. Uçakları ertesi gün sabah saat 10: 30’da kalkıyordu. Önce Yunan Adalarına, sonra da Paris’e gideceklerdi.

Yeni evli çift gittikten sonra ebeveynleri de misafirleri geçirdiler. Bir ara Azra seslendi. “Asiye abla, bizimle geliyor musun? Seni eve kim bırakıyor?” Asiye: “Bilmiyorum? Biriyle giderim herhalde. Biraz daha işim var burada. Siz gidin, beklemeyin.” dedi. Malik hemen atıldı. “Asiye’yi ben bırakırım, siz gidin! Zaten onu bekliyordum.” dedi. Bunu duyan Gülderen Asiye’nin yanına gelip kulağına: “Aman ne büyük incelik!” dedi muzip bir şekilde kıkırdarak. Asiye: “Hımm, evet! İlgi ve alakasından o kadar etkilendim ki birazdan elimi kalbime koyup Türk filmlerindeki Hülya Koçyiğit gibi Malik’e doğru ağır çekim koşmaya başlayacağım. O derece yani!” diye fısıldadı. Gülderen kendini tutamayıp sesli bir kahkaha attı. Malik onlara bakıyordu, iki arkadaşın kendiyle ilgili konuştuklarını anlamıştı. Emin Ali de gülüşmeleri duyunca yanlarına yaklaştı. “Ne oluyor hanımlar, bize de söyleyin de neşelenelim?” dedi gülerek. Asiye: “Malik Beyin bana karşı ne kadar da nazik ve düşünceli olduğundan söz ediyorduk. Beni çok etkilendi

de.” dedi kıkırdayarak. Emin Ali bu açıklamaya gülümsemekle yetindi. Gülderen: “Emin Ali biz gidiyoruz, sen kalıyor musun?” diye sordu. “Yok, ben de geliyorum. Hadi hep birlikte çıkalım.” dedi. Sonra Asiye’ye dönüp: “Ablacığım her şey çok güzeldi, teşekkür ederiz. Hayırlı olsun! Allah, Adin ve Kerem’e nikâh hakikatının bilincinde olarak ömür boyu huzurlu ve mutlu bir beraberlik yaşatsın inşallah!” dedi. Asiye: “Âmin! Allah razı olsun nurum. Bu en mutlu günümde yanımda olup beni yalnız bırakmadığınız için çok teşekkür ederim sizlere.” dedi. Gülderen ve kızıyla da sarılıp vedalaştılar. Sonra Emin Ali, Gülderen ve kızı Bengü gittiler. Asiye etrafına bakındı ve kuzenlerinden birini gördü. “Murat! Ben seninle geliyorum, haberin olsun. Sakın beni unutup gitme!” diye seslendi. Murat: “Tamam” dedi. Asiye son misafirleri de uğurlayınca Murat: “Hazır mısınız?” diye sordu. “Evet, bir dakika bekle çantamı alayım.” dedi.

Park yerine ulaştıklarında Malik’in orada beklediğini gördüler. Murat başıyla Malik’i selamladı ve Asiye’ye döndü. “Arabayı arka tarafa park ettim. Sen yürüme, beni burada bekle!” dedi ve gitti. Malik: “Seni bırakacağımı söylemiştim.” dedi. Asiye: “A evet! Söylemiştin değil mi? Unuttum, özür dilerim. Neyse, Murat’ın evi benim eve daha yakın. Sen gidebilirsin, teşekkür ederim.” dedi. Malik onu beklediği için Murat’la gitmesine biraz bozulmuş gibiydi. Tam o sırada Murat’ın arabası yanlarına geldi. Malik: “Peki, ikinize de iyi geceler.” deyip arabasına doğru yürüdü. Murat: “Malik’e ne oldu, bir şeye mi canı sıkıldı?” diye sordu. Asiye ‘bilmiyorum’ dercesine omuzlarını silkti ve arabaya bindi. Biner binmez ayakkabılarını çıkardı. Yüksek topuklu lame ayakkabılara daha fazla tahammül edemeyen ayakları, zonklayarak şikâyet ediyorlardı.

Günlerin koşuşturması ve yorgunluğu nihayet bitmişti. Asiye arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Murat: “Çok başarılıydın, her şey çok güzeldi. Misafirler bütün gece seni konuştu.” dedi gülümseyerek. Asiye gözlerini hiç açmadan cevap verdi: “Bu benim anne olarak jübilemdi. Bunu en iyi şekilde yapmak için çok çabaladım. Mükemmel değildi belki ama fena da değildi yani.” dedi kıkırdayarak. Murat: “Jübileni kutlayalım” dedi ve arabanın CD çalarına uzandı. Şimdi büyüleyici bir müzik parçasının notaları arabanın içinde dans ediyordu. Asiye: “Evet, kutlayalım! Tüm hayatımı kutlamak istiyorum, her şeyi!” dedi. Hala gözleri kapalıydı.

Asiye ile Adin’in yeniden İstanbul’a dönmelerinin üzerinden beş-altı yıl geçmişti. Bu süre boyunca hayatlarında pek çok şey değişmişti. Adin iş değiştirmiş, kariyerinde yükseleceği birçok proje tamamlamış ve nihayet müdür olmuştu. Malik yeni eşiyile birlikte, güneyde deniz kenarında küçük

bir kasabaya yerleşmişti. Fakat evliliği pek de iyi gitmiyordu. Yasemin, farklı bir çevrede farklı bir hayat yaşamaya başlamıştı. O sebeple Asiye ile eskisi gibi sık görüşmüyorlardı. Ferhunde'nin üst üste torunları olmuştu. Senenin yarısını evlatlarıyla geçiriyor ve torunlarının bakımına yardımcı oluyordu. Gülderen ve Gülseren, Asiye'nin de çok sevdiği babalarını kaybetmişlerdi. Gülderen'in kızı Bengü üniversiteyi bitirmiş ve çok güzel bir genç hanım olmuştu. Önce Gülderen, sonra da Renan öğretmenlikten emekli olmuşlardı. Renan, oğlu Berk ile birlikte Marmaris'e yerleşmişti. İstanbul'daki evini kapatmadığı için ara sıra İstanbul'a gelip gidiyordu.

Zehra ise, onbir yıl sonra sanki tarihin sisli tozlu sayfalarından gün yüzüne çıkmış bir sır gibi, beklemediği bir anda yeniden ortaya çıkıvermişti. Bu ani görüşme talebini çok fazla sorgulamadı Asiye ve kabul etti. Hatta bir ay kadar Asiye'nin misafiri olup ona arkadaşlık etti. Bu süre boyunca aradaki onbir yılı telafi edecek kadar çok sohbet ettiler.

Kardeşi Ümit'in durumu ise değişmemişti. Hala aynı rahatsızlığı sürüyordu. Ümit'in kızı artık büyümüşü, üniversitede İç Mimari okuyordu. Oğlu da Türkiye'nin en önemli üniversitelerinden birinin Uluslararası İlişkiler bölümünde okumaya başlamıştı. En küçük kızı Meryem de artık okula gidiyordu.

Emin Ali ile hala görüşüyorlardı. Eskisinden de yakın dosttular. Emin Ali bir yıl yurtdışında kalmış ve dönmüştü. Ama yakında yine gidecekti ve bu defa uzun süre orada kalacaktı. Onun da oğlu büyümüş ve ilkokula gitmeye başlamıştı.

Asiye otuz yıldır oturduğu evinden taşınmıştı. Neredeyse bir yıldır başka bir evde ve semtte yaşıyordu. Mali durumu eskiye oranla oldukça iyiydi. Artık hiç kimseye muhtaç olmaksızın kendi ayakları üzerinde durabilir hale gelmişti. Yeni evinde de komşularıyla ilişkisi güzeldi. Hatta biriyle sanki yıllardır tanışıyorlarmışçasına çok samimi olmuşlardı. Genç ve çok güzel bir hanımdı Nisa ve yalnız yaşıyordu. Onunla kahve sohbetleri yapmayı çok seviyordu Asiye. Üstelik beş vakit namazını kılan, helale ve harama çok dikkat eden bir hanımdı. Tam da Asiye'nin gönlüne göre bir dosttu.

Adin'in kayınvalidesiyle de çok iyi anlaşmışlardı. Seden Hanım, tabiat olarak Asiye ile çok benzeyen bir anneydi. Eşi Orhan Bey de kafa dengiydi, fakat Seden Hanım çok başkaydı. Arada sırada onunla dışarıda buluşuyorlar ve keyifli sohbetler ediyorlardı. Bu buluşmalar onların sık sık yineledikleri masum kaçamakları olmuştu.

Gülderen çayını yudumladıktan sonra sordu: “Adin ve Kerem döndüler mi?” Asiye: “Evet, çalışmaya bile başladılar. Zaten izinleri onbeş gündü.” dedi. Gülderen: “Nasıl, Adin ev hanımlığını yürütebiliyor mu bari?” diye sordu. Asiye: “Sorma! Beni de çok şaşırttı ama başarıyor. Bunca yıl prensesler gibi eli işe değmeden yaşadı, ama şimdi bir görsen şaşarsın. Sanki kırk yıllık tecrübeli ev hanımı gibi. Kerem kısa sürede kilo almaya başlamış, şikâyet ediyordu geçen gün.” dedi gülerek. Gülderen: “Maşallah! Maşallah! Ben de Bengü için endişeleniyordum. Adin bize ipucu verdi: Demek ki isterlerse yapabiliyorlarmış.” dedi gülümseyerek. Asiye: “Nasıl olsa Bengü’nün bir gün kendi yuvası olacak ve mecburen yapacak. O yapmazsa kim yapacak?” dedi. Gülderen: “Demek ki ancak kendi yuvaları kurulunca kızların fitri kabiliyetleri açığa çıkıyor, daha önce değil.” dedi. Asiye: “Aynen öyle! Evlenip mesuliyeti yüklenince, potansiyelde olan kadınlara has o fitri yapı açığa çıkıyor işte. Fıtrat önemli Gülderen, çok hem de!” dedi.

Asiye ile Gülderen, Asiye’nin evindeki mutfakta oturuyorlardı. Asiye: “Gülderen, sana bir teklifim var. Bu teklifim cazip ve reddedilmesi oldukça zor bir teklif, ama kabul etmeye yanaşmayacaksın.” dedi gülerek. Gülderen: “Teklifini yap da bir düşüneyim” dedi gülümseyerek. Asiye gidip buzdolabını açtı ve ayaklı pasta tabağını çıkardı. “Akşam gelen misafirlerim için limonlu cheese kek yapmıştım, ama ikisi de şeker hastasıymış. Tuzlu ikramlarımı yediler, bu harika şey burada duruyor. Teklifim bu!” dedi gülerek. Gülderen: “O ne öyle! Aman Allah’ım, ne kadar güzel görünüyor! Ama haklısın, yemeyeceğim. Yiyemem, yapmamalıyım. Neyse, sen oradan bana bir dilim kes, o kadardan bir şey olmaz.” dedi ve kahkahayı bastı. Asiye de bu kahkahalara katıldı ve iki eski dost tabaklarına birer ince dilim cheese kek alıp yemeye başladılar.

Cheese kek ziyafetinden sonra yeni doldurdukları mis gibi kokan çayı yudumluyorlardı. Gülderen: “Fıtrat çok önemli demiştin, biraz bu konudan bahsedelim mi?” diye sordu. Asiye: “Ben de bu konuyu açalım istiyordum, isabet olur. Son yıllarda bu konunun ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Üstelik çok ilginç ve önemli tespitlerim de var.” dedi. Gülderen: “Bence biraz konuşalım bu konuyu. Örneğin, Fatır ve fıtrat ilişkisi sence ne?” diye sordu.

Asiye: “Aslında bir süre önce Emin Ali ile de bu konuyu konuştuk. Fıtrat konusu tüm hayata ve kendi hayatıma bakışımı değiştirdi inan. Bu konuyu basit cümleler ve örneklerle açıklamaya çalışacağım. Ağdalı anlatımları sevmediğini biliyorum, zaten ben de pek sevmem.” dedi. Gülderen: “Çok haklısın, sevmem. Zaten kim seviyor ki? Mümkün olduğunca basite indirgeyerek açıkla lütfen!” dedi. Asiye: “Tamam, elimden geldiğince basitleştirmeye çalışacağım. Şimdi bir kâğıda yazarak açıklamak istiyorum sana. Ama çalışma odama geçelim, orada kâğıt kalem var.” dedi. Birlikte Asiye’nin çalışma odasına geçtiler.

Asiye: “Yazacağım Allah isimlerine dikkat et. Buna göre anlatacağım.

- 1- el-BEDÎ
- 2- el-FÂTİR
- 3- el-HÂLİK
- 4- el-BÂRÎ
- 5- el-MUSAVVİR

Neden böyle bir sıralama yaptım? Çünkü Haşr suresinde Hâlik, Bâri ve Musavvir isimleri ardı sıra verilmiş. Musavvir, şekil veren olduğuna göre, en son aşamada devreye girmiştir. Zaten Hâlik ve Bâri isimlerinden sonra gelir. Hâlik ve Bâri de sıralamada vardır. Hal böyle olunca yaratmada bir kuvvet olarak yer alan diğer isimler, bunlardan önceki safhada devreye girmiştir.

Fâtır, yarararak ortaya çıkararak anlamına gelir. İnfitar da yarılmak demektir, kök aynı. İnfitar suresi ilk ayette yarılan semadan bahseder ve 7. Ayette Hâlik isminden söz eder ve ‘O Allah ki seni yarattı, seni düzgün yapılı kılıp ölçülü bir biçim verdi.’ der. 8. Ayette de: ‘Seni dilediği her hangi bir surette (şekilde) parçalardan oluşturdu.’ der. Bu ayette de suretten söz edildiği için, Musavvir isminin gücüne işaret vardır. Surenin ilk başında yarılma ifadesi kullanılmıştır. Hâlik, Bâri ve Musavvir sıralamasının başına Fâtır’ı yazmamın sebebi bu. Ama bu bir yoktan var etme değil de potansiyelde olan bir şeyi açığa çıkarma anlamındadır. Çünkü tohum da yarılar ve özündekini açığa çıkarır. Bir tohum yarılmıca içinden ne çıkacağını bilirsiniz. Buğday tohumundan buğday çıkar. Pirinç veya nohut ya da arpa tohumundan buğday çıkmaz. Böyle bakınca, yarararak açığa çıkması bir icad değildir. Olan özün açığa çıkmasıdır. O sebeple hepsinin en başına yoktan icad eden, bir benzeri olmaksızın yaratan anlamında olan Bedî ismini koydum. Buna göre yaratmanın aşamaları bu isimlerin gücüyle gerçekleşmiştir.

el-Bedî ismiyle icad ederek (yoktan) yaratmak, o ilk tohumu, yani potansiyel olarak her türlü bilgiyi içinde barındıran özü, Ruh isimli meleği yaratmaktır. Bu bir yoktan yaratmadır. Herhangi bir şeyden bir başka şey yaratmak değil, tamamen yoktan yaratmak ki bu da Allah yanı sıra başka varlığa yer olmayan Ulûhiyet âleminde bir şeyin icad edilerek ortaya çıkmasıdır. “O, göklerin ve yerin yoktan var (icad) edicisidir (Bedî) ve O, bir işin olmasını murad edince, ona yalnızca "ol!" der, o da hemen oluverir.” Bu ayette Allah’ın Bedî ismi geçer. Yoktan yaratılan o özü-tohumu Fâtır ismiyle yarararak (Fâtır, yarmak demektir) o özdeki potansiyeli açığa çıkarır. Sonra bu potansiyeli İnfitar suresi 7 ve 8. Ayetlerde anlattığı üzere ‘Seni düzgün yapılı kılıp ölçülü bir biçim verdi. Seni dilediği her hangi bir surette (şekilde) parçalardan yarattı’ der. Burada Hâlik ismini kullandığına göre, Halk etmek ‘yoktan var etmek’ demek değildir. Bir şeyden başka bir şey yaratmaktır. Nitekim Alak suresinde ‘İnsanı bir alak’tan yarattı’ denir. Burada da görülüyor ki Hâlik

etmek, yoktan var etmek değil, bir şeyi diğer bir şeyden meydana getirmektir. Bedî ismi, yoktan benzersiz bir şey icat etmek (veya yaratmak) demektir. Böylece Bedî ismi YARATMA sisteminde temele yerleşir. Fatır ondan sonra ve sonra da diğerleri.

Yarmak ve açığa çıkartmak olan Fâtır ismi, Kuran'da çoğunlukla Semavat ve Arz ile birlikte kullanılır. O halde bunu bilimsel olarak Big Bang olarak açıklayabiliriz. Bundan sonra da Hâlik ismiyle bir şeyi bir şeyden yaratır. Herhalde atomik ve moleküler boyut itibarıyla bu isimler iş görür. Bari ismiyle yarattıklarının uyum içinde olması sağlanır. Bu da zıtların birbirini dengelenmesiyle mümkün olur. Musavvire ismi ile de şekil verilir ve böylece varlıklar pek çok aşamadan geçirilerek yaratılmış olur. Yalnız bu son saydığım üç isim yani Hâlik, Bâri, Musavvir isimleri ardı sıra sayıldığından üçlü bir sistemle işler, birbirinden kopuk düşünülemez diyebiliriz.” dedi.

Gülderen: “Bu isimlerle anlatım çok iyi oldu. Kafamda oturdu bir şeyler. Ee, devam et lütfen!” dedi.

Asiye: “Evet, isimlerin manası açıklıyor zaten sistemi. İlim mana seyridir Gülderen. İşte gerçek zikir de budur aslında. Neyse, devam edelim.

Şimdi burada durup düşünmek lazım! Bu üç isme işlevsellik kazandıran tetikleme veya etki nedir? Öyle ya; Hâlik ismi ile bir şeyden başka şey yaratılıyorsa, bu isim belli bir programa-sisteme bağlı olarak hareket ediyor demektir. O sebeple bu üç ismin tetikleyiciliğini de Bedî ve Fâtır isimlerinin işlevi yapar. Bedî ve Fatır isimleri de ikili sistemdir aslında. Biz öz varsa, o öz açığa çıkacaktır mutlaka. Bedî isminin taşıdığı potansiyel, Fâtır isminin tetikleyiciliğini oluşturur. Tohum böylece yarılr; Big bang! Kuantum âlemi açığa çıktı. Bu âlem itibarıyla işlevsellik kazanan Hâlik, Bâri ve Musavvire isimleri, belli bir program dâhilinde çoğulu yaratmayı oluşturur. Belli bir gaye doğrultusunda hareket eder, sanıldığı gibi kaos yoktur. Zaten o sebeple kuantum âleminin yapısıyla varlık âlemini ilişkilendiremiyorlar. Kuantum âlemi o yapıya sahip olmasa, o yapıyı bu isimlerle şekle sokmak mümkün olmazdı. Kuralsız olan daha kolay şekle girer. Ama şu da açıktır ki Hâlik, yoktan icad etmek demek değildir. Bir şeyden başka bir şeyi açığa çıkaran ve bunu da belli bir program doğrultusunda yapan demektir. Ölçü, tartı, miktar doğrultusunda olarak kuantları, atomik boyutu ve moleküler âlemi inşa eder.

Mesela Bâri ismi de denge ve uyumun oluşmasıyla ilgili. Celal ve Cemal sıfatlarını dengeleyerek Kemal'i oluşturmak gibi...” dedi. Gülderen: “Bunu örnekle falan aç biraz. Bu denge nasıl oluyor?” diye sordu. Asiye: “Mikrodan makroya her planda zıtlara dayalı ikili sistem kurarak. Artı ve eksi kutuplarla (Örneğin, 0 ve 1 kodlarıyla oluşan yazılım gibi) oluşan bir

yaratma sistemidir. Yani iki kutuplu bir sistem kurulmuştur. İster boyutsal olsun, ister yatay olsun, hep bu ikili sisteme göredir yaratma. Çünkü birbirine zıt olan her şey, birbirini dengeler ve varlık âlemi dediğimiz kâinatı ayakta tutar. Kâinat ve kâinatta yaratılan her varlık, bu iki kutuptan birinde yer alır, Bâri ismi bu dengeyi kuran ve herkesi safında tutan isimdir.

Zaten Fâtır suresinde de sure bu meleki alt yapıdan söz edilerek başlar, sonra çiftlerden ve zıtlıklardan söz edilir.” dedi. Gülderen: “Çok enteresan!” dedi.

Asiye: “Özetle; Bedî isminin tecellisi ile birlikte yaratma ile ilgili bir süreç başlıyor (ki fiiller âlemi-efal âlemini de bu süreç oluşturuyor zaten) ve Allah o süreci diğer isimlerin gücüyle sürdürüyor. Her şeyin başı tabii ki O yüce Zat’tır. Boyutsal bir şekilde ele alırsak, O Zatın rahmet özelliği taşımasının bir sonucu olarak (Allah ve Rahman ismi ile tanıdığımız sıfatlarıyla) ilk olarak Bedî ismi işlevi ile (yoktan icat edilerek) yaratma başlamıştır. Bu yaratmanın hedefi, Rahman ve Rahim isimleri kemal halinde açığa çıksın dindedir. Hedeflenen sonuca göre şekillenen ve süren yaratma!

Bu beş isimle oluşan yaratma düzeninin bir kök olması sebebiyle bazı kişilerin başka bir husus da dikkatini çekmiş. Bakmışlar ki bu kökten olan sıfat, isim ve fiil şekillerinin tamamı Mekkî ayetlerde geçiyor. Mekke, Kuran’ın inmeye başladığı bir şehir ve İslam’ın temeli de bu şehirde atıldı. Ayrıca dünya da Mekke ve Kâbe noktasından yaratılmaya başladı denir. Üstelik insan bedeni de kalp noktasından itibaren inşa olur. Bunlarda hep işaretler var bize. Medine ise; bu kökenle, bu sistemle yaratılanların kemal halinde seyredildiği yerdir. İslam’ın bir din olarak yaşamı da Medine’de mümkün olmuştur. Ahlak kelimesi, huy ve tabiatla bağlantılıdır ve kökeni de Halaka, Halk etmek, Hâlik’e dayanır. Bunun düzeni semada yapılmış, aşikâr oluşu arzda.

İnsan bu oluşum sebebiyle Allah ile ilişkidedir. Hz. Ali bu ilişkiyi çok güzel açıklamış. Dur şuradan kitabı açıp oradan okuyayım.” dedi. Gülderen: “Tamam. Sen kitapta yerini bulana dek ben de çaylarımızı doldurup geliyorum.” dedi.

Asiye kitaptan kitabı alıp ayrıç koyduğu yerlerden birini açtı ve Gülderen’i beklemeye başladı. Az sonra Gülderen elinde çaylarla odaya girdi. Asiye: “Okumaya başlıyorum, dinle!

“Vardır, yaratılmaksızın. Mevcuttur, yokluktan var olmaksızın. Her şeyle bilebilir, beraber değil. Her şeyden gayridir, ayrı değil. İşler, yapar; harekete, alete muhtaç olmadan. Görendir, görünen yokken. Birdir, bir varlığa muhtaç bulunmadan, hiçbir varın yokluğunu garipsemeden.

Halkı yarattı, yaratmaya koyuldu, düşünüp kurmadan, işe deneyiştten faydalanmadan, bir harekete, alete muhtaç olmadan, işe koyulmadan, koyulup yorulmadan. Her şeyi vaktinde yarattı, birbirine aykırı olan şeyleri birleştirdi, uzlaştırdı. Her şeyde bir istidat, bir tabiat yarattı; her şeyin maddesini ona göre düzdü-koştı. Her şeyi olmadan bilendir. O; sınırlarını, sonlarını kavrayıp, kapsayandır. O; her şeyin gizli, açık, her yanını bilendir O. Tenzih ederim O’nu noksan sıfatlardan.” (Nehc’ül-Belâga, sy: 21-22)

Gülderen: “Aslında Kuran, Kâinat ve İnsan, Allah’ın ne olduğunu değil, ne olmadığını açıklıyorlar sanki. Bu açıklamayı da bize yine Allah yapıyor, isimleriyle ve özellikleriyle. Ki bu da en güzel Allah zatına işaret etme sistemi tabii ki. Rahmete muhtaç olan varsa; o muhtaca rahmet ve merhamet edip onu rızıklandıran, besleyip, büyüten, destekleyen ve idare eden bir rab da var demektir.” dedi.

Asiye: “Haklısın. Aslında kâinatın yaratılmasına sebep olan esas sıfat, rahmet sıfatı.. O sıfat olmasaydı diğerleri yaratılmazdı. Allah, yaratmaya ihtiyaç duymuyor. Bak Hz. Ali de öyle demiş. Bu da gösteriyor ki yaratılan her şey bir ihtiyaç değil, zati bir sonuçtur. Bir irade ile başlamamış. Ama sonrasında irade gücü de devreye girmiş. Ama taşın suya ilk atıldığı nokta Rahmet sıfatı; Rahman ve Rahim olan Allah olmasının sonuçları. Sonra Bedî ismi gücüyle/nuruyla gül açmaya başlamış ve sürmüş gitmiş. Ta ki Muhammed (a.s.) yaratılana dek. Kemal o zaman tamamlanmış. Şimdi de ümmeti aynı kemalata yürüyor inşallah!” dedi. Gülderen: “İnşallah! Amiin!” dedi yürekten gelen bir sesle. Asiye: “Hepimiz aynı süreçten geçeceğiz. Biz sanıyoruz ki tek bir âlem var, herkes o âlemdir. Oysa her insan bir âlemdir ve herkesin âlemi ayrı ayrı yaratılıyor ve kemale eriyor. O sebeple Allah âlemin rabbidir’ denmez, ‘Allah, âlemlerin rabbidir’ denir.”

Gülderen: “Bak bu da beni çok etkileyen bir gerçek. Emin Ali ile de daha önce konuştuk bunu biliyorsun. Hazmetmem epey bir zaman almıştı. O gün sen duymadın ama ben ona bir soru sordum. Dedim ki: ‘Her insanın âlemi farklı ama o âlemler birbiriyle ilişkide ve iletişimde mi?’ Gülümsedi ve cevap vermedi. Belki de algıladığımız âlemde çok yalnız yaşıyoruz. Senin mananını algıladığıma göre sen de yaratılmış olmalısın, ama benim dünyamdaki hakiki sen değilsin, benim manama göre algıladığım Asiye. Bunu düşündükçe o kadar yalnız hissediyorum ki kendimi, unutmaya çalışıyorum bu gerçeği.” Asiye: “Evet, haklısın. Algıladığım bu dünyadaki sen gerçek sen değilsin, ama öte yandan sen ve ben de gerçek değiliz, âlemlerimiz de. İnsan biraz böyle düşününce yokluğa kayıp gidiyor.” dedi dalgın dalgın. Gülderen: “Neyse... Günlük yaşamımda böyle düşünmek istemiyorum, çünkü her şey anlamını yitiriyor. Sadece yaşamda zorlandığım anlarda böyle düşünmek, bir

doz sakinleştirici almak gibi iyi geliyor. O halde imtihan zamanlarına kadar bunu düşünmeyelim. Aslı yok olan iki arkadaş olarak çaylarımızı içip sohbete devam edelim.” dedi.

Asiye: “Öyle yapalım, yoksa bu yalnızlık ağır gelecek. Nerde kalmıştık Gülderen?” “Hz. Ali'nin hutbesinden söz ediyordun.” dedi. Asiye: “Ha evet! Hz. Ali'nin o sözlerine dikkat ettiysen, daha öncesinde konuştuğumuzla ilgiliydi aslında... Hep şunu söylemişimdir: Eğer Allah'ın O yüce Zatı, sayısız sonsuz sıfat ve manalarıyla yegâne Mutlak Varlık ise, bunun bir sonucu olacaktır. Kendiliğinden olacaktır. Işık örneğini veririm hep. Işık varsa, aydınlık zorunlu bir sonuçtur. Aslında Nur suresinde çok güzel anlatmış Allah. Aydınlık, ışık, lamba-cam ve içinde ışık kaynağı... Işık kaynağının tarifi müthiş: **'Doğuya da batıya da nispet edilemeyen mübarek bir ağaçtan çıkan yağdan tutuşturulur. Yağı, nerdeyse, kendisine ateş değmese bile ışık verir.'** İşte bu, yüce Zatin nurudur. Lambadan yayılan ışık nur, bu ışığın kaynağı da nur üstü nur.

Hal böyleyken, böyle bir varlığın Zati sonucu olmaktan kaçabilecek kim var? Bu varlıkla ilişkisini kim inkâr edebilir? Bu varlığa kim vakıf ve hâkim olabilir veya O'nun hüküm ve iradesi dışına kim çıkabilir? Onu kapsamak, kavramak ve hüküm altına almak mümkün müdür? Bir şeyin sonucu olmakla sebebi olmak aynı şey midir? Tüm kâinat, O yüce Zatin bir sonucudur. O sebeple Hz. Ali o şekilde bir tanım yapmıştır. Takdir, tasarım, plan, program, düşünme, yapma, hareket, iş, yorulma yoktur diyor. Kendiliğinden öyledir. Her şeyin müsebbibidir (asıl sebebidir), ama kendinin müsebbibi yoktur.

İşte kader denilen şey, kaza denilen bu ilahi gerçeğin zaman içinde bir sıralama ile seyrine verilen isimdir. Bizim kader dediğimiz, kazanın sonucudur. Kaza ise, O'nun Zatinin bir sonucudur, kendiliğinden öyle. Kaynak yani bir fitille yanan Yağ → sırcadan Kandil yani Lamba → ondan geçerek yayınlan Işık → ve oluşan Aydınlık misali...

Burada, varlık âleminde görülen her şey, aydınlık mesabesindedir. Lambadan yayılan Işık, kazasıdır; Aydınlık ise kaderin zuhur edip seyredildiği saha-alan-âlem, varlıklar âlemi. Bu kaderden nereye ve nasıl kaçılır? Bu kader nasıl idare edilebilir veya yönetilebilir? Tâ O öze, köke, O yüce Zata dayanan bir temeli hangi noktadan değiştirmeye muktedir olabiliriz?” dedi. Gülderen başını iki yana salladı.

Asiye: “Yavaş yavaş geliyoruz fitrat meselesine. Ama zor konu açtın, ben de uzattım mecburen.” dedi. Gülderen eliyle devam et diye işaret etti.

“Allah'ın âlemleri ve mahlûkatı yaratması, az önce teknik olarak sistemini

konuştuğumuz sıfat ve özellikleriyle meydana gelir. Yaratma da zati bir sonuçtur, onu da konuştuk. İşte o zati sonuçlardan biri de bu yaratmada git gide tafsilata inildiği gerçeğidir. Ancak bu tafsilat da zati bir sonuçtur. Taş suya atıldığı anda oluşan dalgalar kaçınılmazdır. Allah'ın rahmeti kapsamında sınırsız sıfatlar ve sonsuz manalar (esmalar) olduğuna göre, bunların bir ışığı-nuru (anlam dalgası ve gücü) olması ve bu ışığın bir yerden yansımaya ve aydınlık oluşturması da zati bir sonuçtur ve kaçınılmazdır diyebiliriz. İşte bu sebeple kesintisiz ve sürekli olarak arşa vuran O nurun-ışığın lemdaki yansımaya olan anlamlar ve dalgalar, yaratmadaki bu tafsilatı oluşturuyor. Kısaca; sayısız sonsuz âlemler ve mahlkat da zati bir sıfat olan rahmetinin sonucudur. Dolayısıyla önlenemez, önüne geçilemez ve durdurulamaz.

Bu şu demek: Ruhun, ruhtan yaratılan pek çok meleğin ve bu meleklerle oluşan sayısız galaksilerin, yıldız sistemlerinin ve bunlarla birlikte (bunlarda açığa çıkan anlamlar doğrultusunda bunların bünyesinde olmak üzere) yaratılan sayısız sonsuz âlemlerin ve mahlûkatın yaratılması da durdurulamaz, önlenemez ve önüne geçilemez. Her biri zati bir sıfat olan rahmetinin sonucu olduğundan, bu sıfat var olduğ bu mümkün değildir. O yüce zattan bir şey eksilmeyeceğine göre bu sıfatın sonucu da durdurulamaz. Hal böyle olunca, her varlığın plan programı da bu sıfata ait manaların yansımalarıyla, O tek varlığın nurunun-ışığının yansımaya tafsilatı olduğu için, hiçbir mahlk yaratıldığı o manaların anlamlarının dışında bir anlam bulamaz kendinde. Her gün beraber olup kırk yıl yaşadığı insana bile benzeme şansı yoktur. Etkilenir ama benzeyemez. Ne kendi değişebilir ne de başkasını değiştirebilir. Ama değiştirebileceği gibi bir zanna kapılıp acı çekebilir.

İşte hepimizin kader ismiyle bildiği de bu temelle bağlantılıdır. Belli manaların yansımalarının etkisi ile yaratılmışsın. Buna göre istidadın ve kabiliyetlerin belirlenmiş. Bu istidat ve kabiliyetlerle şekillen huy, karakter ve eğilimlerin de olacaktır. Bu çerçevenin dışına çıkamazsın. Fakat bu doğrultuda varlığını srdrmen için de her türlü destekleyici mana nuru da de kesintisiz olarak evrenine yansımaya, ona etki etmeye devam eder. Mesela Mikail isimli melek bu etkiyi lemlere dağıtan bir lojistik merkez gibidir. Onun en önemli işi budur; destek sitemi görevi yapmak. Dua da bu sisteme işlevsellik kazandıran bir başka etki tepki sistemidir. Her türlü destek için dua gerekmiyor, ama bazı destekler de dua yoluyla gelir. Dua da iki şekilde açığa çıkar; fitri yapıdan veya nefsin zaaflarından kaynaklanabilir. Bunu birazdan açıklayacağım.

Hiç kimse yaratılışını değiştiremez ve onu destekleyen sistemi ve meleği de alt edemez. Böyle bir düşünceye kapılabilir, ömrü bu düşüncelerle de

geçebilir. Fakat sonuç elde edemez. Çünkü dilediğini istemene izin var da dilediğini yapmana izin yok. Kudret olmayınca, salt irade bir şey ifade etmiyor. Âlemler de O'nun kudretiyle ve hikmetiyle ayakta duruyor.

Haddi zatında hiç kimse kendi yaratılışının, fitri yapısının yani yaratılma sebebinin ve manalarının dışında eğilime sahip olmaz. Fakat âleminde algıladığı diğer mahlûkatın manalarından etkilenerek yapısına uygun olmayan bir şeyi istediği yanılığısına kapılabilir. Yani normalde fitri yapısı dediğimiz yaratılış amacı ve programının dışında eğilimi olmadığı halde, diğer mahlûkatın manalarından aldığı etki ile, gerçekten istemediği (ve elde etse de asla doyuma ulaşamayacağı) şeyleri istediğini zannedebilir. Nefs sebebiyle içinde yaşadığı toplumu oluşturan fertlerin manaları onu kamçılayıp sanal bir arzu da yaratabilir. Belki geçici olarak onu elde de eder, ama doyuma ulaşmaz. Gelen de kalmaz, gider. Zaten onun destek sistemi listesine ait bir şey de değildir.

İşte bu noktada toplumsal değer yargıları ve şartlandırılmalara gelmiş olduk. Bunlar, bizim yaratılma sebebimizi oluşturan manalarımız olmayan, ama bize etkide bulunan manalardır. Fıtratımıza en büyük zararı bu etkiler verir, korunmadığımız sürece.” dedi.

Gülderen: “İşte zurnanın zırt dediği nokta!” dedi. Asiye bunu söylerken sesine verdiği tonlamaya güldü. “Hadi Asiye, sulandırma gülerek konuyu. Devam, devam...” dedi muzip bir surat ifadesiyle. Asiye devam etti.

“Duaya yeniden dönelim. Dua, fitri yapımızdan veya nefsin zaaflarından kaynaklanabilir. Nefsin zaaflarını toplumsal değer yargıları ve şartlanmalar kışkırtır. Sen de tutup bu etkilerle kışkırtılan nefsin zaaflarından kaynaklanan bir duada bulundun. Fakat Mikail isimli meleğin yönetimindeki *‘varlıkları yaşatma destek sistemi lojistik merkezinde’* bulunan sana ait listede onun sana verilmesi yok. Çatlasan da verilmez, patlasan da verilmez. Lakin bazen de fitri yapının ihtiyacı olanı istersin. O da sana kolayca verilir. Bu ihtiyaç bazen nefsin arzusu ile de buluşabilir, o zaman da gelir istediğin. Sen de dersin ki: *‘Bak benim istediğim oldu, falancaunki olmadı.’* Oysa senin istediğin fitri yapıyla örtüştüğü için oldu. Falanca ile aynı toplumda yaşadığınız için, her ikinizin de değer verdiği şeyler aynı. O da istedi, ama yaratılış amacında yok. Lojistik merkezden o şeyi ona sevk etmezler.”

Gülderen: “Varlıkları yaşatma destek sistemi lojistik merkezi mi? Nereden buluyorsun bu tanımları? Hayretler içinde dinliyorum seni, çok yaşa emi.” dedi gülerek. Asiye de güldü. “Aniden aklıma geliveriyor, ben de bilmiyorum nerden geliyor” dedi. Gülderen: “Neyse, konsantrasyonun bozulmadan devam et!” dedi.

“O, geceyi gündüze sokuyor, gündüzü de geceye sokuyor. Güneşi ve ayı emrine amade kılmıştır. Her biri mukadder bir gayeye akıp gidiyor. İşte bu gördüklerinizi yapan Allah, sizin Rabbinizdir. Mülk (hükümranlık) O'nundur. O'ndan başka taptıklarınız ise, bir çekirdek zarını bile idare edemezler. Kendilerine dua ederseniz duanızı işitmezler. İşitseler bile size cevabını veremezler. Kıyamet günü de kendilerini Allah'a ortak koştuğunuzu inkâr ederler. Sana her şeyden haberdar olan (Allah) gibi bir haber veren olmaz. Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız. Allah ise zengin ve her hamde lâyıktır. (Fatır, 13-15)

Siz Allah'ı bırakıp sadece birtakım putlara tapıyor, asılsız sözler uyduruyorsunuz. Bilmelisiniz ki, Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, size rızık veremezler. O halde rızık Allah katında arayın. O'na kulluk edin. Ancak O'na döndürüleceksiniz. (Ankebut, 17)

Destek, her zaman dua ile gelmez. Nefes almak için dua etmiyoruz, ama alıyoruz ve oksijen geliyor. Dua, rahmet dairesindeki ‘dualara icabet eden’ yani ‘Vahhab’ isminin varlığının doğal bir sonucu olarak açığa çıkar. O da zati bir sonuçtur bir bakıma. Ama insanın yaşamını sürdürmesi için ihtiyacı olanlar da sürekli duaya bağlanmamıştır. Bu dahi bir programın sonucu olarak açığa çıkar. Bunu da değiştirebilecek ikinci bir güç yoktur.

Allah, insanlara rahmetinden neyi açarsa artık onu tutacak, kısacak olan yoktur. Her neyi de tutar kısarsa, onu da, ondan sonra salacak yoktur. O, çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Fatır, 2)

Bir de hadis vardı. Dur bir dakika bekle, şurada kitapta yeri işaretliydi.” dedi ve kitaplığa uzanıp raftan bir kitabı çekip açtı.

“Allah’tan başka ilah yoktur. O,tektir ve herhangi bir ortağı da yoktur. Mülk O'nundur, hamd O'nadır. O, her şeye gücü yetendir. Allah'ım! Verdiğine mani olabilecek ve vermediğini de verebilecek kimse yoktur. İtibar sahibine itibarı, senin katında fayda vermez. (Müslim, Buhari)

Bu hadiste bir dua var. Arapçası da şuymuş bak: *‘La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh. Lehu'l-mülkü ve lehu'l-hamdu ve huve ala külli şey'in kadir. Ellahumme la mania lima a'teyte ve mu'tiye lima men'a'te. Ve la yenfeu ze'l-ceddi minke'l-ceddü.’*

Gülderen: “Onu bir ara yazıp alayım, kitabı kaldırma. Evet, devam et canım, dinliyorum.”

Asiye: “Durum böyleyken, gerçekten neyi istediğimizi ve neyle tatmin olacağımızı bilmiyoruz aslında. Toplumun ve birlikte yaşadığımız insanların

çok büyük etkisi var üzerimizde. Aslında bizi doyuma ulaştırmayacak şeylerin peşinde koşup duruyoruz. Böyle yapınca, kişiye özel fabrika ayarlarımızı da bozuyoruz tabii. Ondan sonra gelsin psikolojik, manevi veya fiziki hastalıklar. Kendi doğana aykırı davranıyorsun, fitri yapına sadakatsizsin. Sonra toplumla kendi doğan yani fitri yapın arasında kalıp arızaya geçiyorsun, error veriyorsun. Mesele budur!” dedi gülümseyerek. Gülderen: “Aynen öyle! İlaçlar neylesin o kişiye? Geçici çözümler her biri.” dedi. Asiye: “Sorunlara kökten çözümler üretmiyoruz. Günümüz tıbbı yüzeysel tedavilerle sorunları çözmeye çalışıyor. Geçici çareler üretiyor.” dedi. Gülderen: “Sonra da dünya kadar paramızı alıyorlar, sanki bizi gerçekten hakkıyla tamir etmişler gibi. Esas tamir ruha yani manaya yapılmalı ve ilimle yapılmalı!” dedi.

Asiye: “Lokman a.s. bunu yapıyordu işte!” dedi. Gülderen: “Onun sırrı da buydu demek ki. Hiç böyle düşünmemiştim.” dedi kaşını kaldırarak. Asiye: “Evet, canlıların fitratlarını okuyor, fitratı bozulup arızaya geçeni tespit ediyor. Arızasız olan doğadaki başka bir varlığın fitratı ile tamir ediyordu. Mesela sendeki falanca mana mı hasar gördü. O mana başka hangi bitki, hayvan veya madende var, onu okuyor ve seni onunla destekliyordu. Lokman (a.s.) Mikail’deki güçlerin yeryüzündeki gölgesi gibi bir kemalata sahipti sanırım.” dedi. Gülderen: “Asiye bu güzel bir bilgiydi! Allah razı olsun. Gerçi fitrat okumayı bilmiyoruz. O sebeple ne arızamız var ve ne bize iyi gelir bilmiyoruz. O sebeple tedavinin bu şekilde yapıldığını bilmek ne işimize yarar?” dedi dudağını büzerek. Asiye: “Haklısın, bilmek yetmiyor. Düşünerek okunmaz fitrat, Allah okutmalı! Ayette de diyor ya, ‘O dilemeden olmaz’ diye.”

Gülderen: “Asiye, bana bir bardak su ver, ay bana bir sıcaklık bastı. Bu konu ağır geldi sanırım.” Asiye: “Hemen veriyorum, bir dakika!” deyip kalkıp arkadaşına bir bardak su getirdi. “Gülderen, sohbeti keselim istersen.” dedi. Gülderen: “Hayır! Tam kıvamına geldik, devam inşallah! Bak görüyor musun? Yapamadık diye kendimizi yememiz veya yaptık diye övünmemiz ya da birini ‘şunu niye yapmadın?’ diye veya aksi ile suçlamak veyahut bir başkasını başardığı için yüceltmek ne kadar manasız ve gereksiz? Ay valla boş bu dünya, çok manasız geldi birden.” dedi. Asiye: “Yıllar önce bir yazı yazmıştım, hatırlar mısın bilmem? Sizlere ilk yazdığım yazılardan; bir hikâye. Başlığı ‘*Verimli Olmak İçin*’ idi. Hani yaşlı ve bilge bir adam vardı. Bir dükkânı vardı. Adı da ‘*Her türlü özelliği, iyi veya kötü ayırımı yapmaksızın en iyi şekilde değerlendirme danışmanlığı*’ydı.” dedi gülümseyerek. Gülderen: “Ah, hatırlamaz mıyım? İnan bana biraz önce sen bu konuyu anlatırken aklımdan geçiyordu o hikâye. Azizüddin Nesefi’nin İnsan-ı Kâmil isimli kitabından bir sözünü aktarmıştın. Çok güzeldi, neydi o söz?”

Asiye: “Dur bekle, onu da bulayım” dedi ve kalkıp bir süre kitaplığın önünde

gezindi, elini raflarda dolaştırdı. “Hah, işte buldum. Hangi sayfadaydı söz acaba?” diye mırıldandı. “Ben kahve yapmaya gidiyorum, sen ara.” dedi ve çıktı odadan. On dakika sonra iki fincan kahve ile yeniden odaya döndü. “Buldun mu?” diye sordu. Asiye:

‘Ey derviş! Hiçbir kötü sıfat yoktur. Ancak insanlar o sıfatları yerinde kullanamazlar. Üstelik derler ki: O sıfat kötüdür. Âlemde kötü olan hiçbir şey yoktur. Her şey kendi yerinde iyidir. Ama bazısı yerinde bulunmazsa, adı kötü olur. O hâlde yüce Allah kötü hiçbir şey yaratmamış, hep iyi yaratmıştır.’ dedi.

Gülderen: “Evet, doğru yer, doğru zaman ve doğru fiil olmalı. Niyet adlı bir yazın da vardı bu konuyla ilgili. Mesela bir özellik iki farklı yerde kullanılıyordu. Ama birinde güzel sonuç verirken, diğesinde kötü sonuç veriyordu. Çünkü birinde doğru yerde, doğru zamanda ve doğru şekilde kullanılıyordu, bu şekilde kullanılmadığında da kötü sonuç veriyordu.” dedi. Asiye: “Evet, onu hatırlıyorum. Hatta bir de ‘Mükemmel Bir Tasarımsınız!’ adlı yazım vardı. Onda da fitratı anlatmıştım. Yazılarım tabletimde var, bir dakika.

‘Çavdar başağı olmak için yaratılan tohumdan buğday başağı yetişmez. Onu sulayıp toprağını çapalasanız, gübreleseniz ve en iyi bakımı gösterseniz de çavdar tohumundan buğday çıkmaz. Yapacağınız tüm müdahaleler, vereceğiniz tüm emek; daha sağlıklı, daha bol taneli bir çavdar başağı yetişmesine sebep olur ancak... Yani tohumun potansiyelindeki çavdara ait özellikleri ortaya çıkarmaya yarar. Ne kadar çabalanırsa çabalansın, ondan bir buğday başağı yetişmesi imkânsızdır. Kaldı ki yetişmesi de gerekmez. O tohum, çavdar taneleri dolu bir başak olduğunda en mükemmel hâline ulaşmıştır zaten. Mükemmel olması için buğday başağı olmasına gerek yoktur, çavdar tohumundan çavdar bitmesi onun en mükemmel hâlidir.

Kimseye benzemeye çalışmayın, kendi potansiyelinizdeki özelliklerinizi ortaya koyun. Sizi yaratan sizi en mükemmel hâlinizle tasarladı. Bu ilk tasarımdaki hâlinize ulaşmaya çalışın. Her biriniz eşi benzeri olmayan orijinal bir çiçek tohumu gibisiniz. Tüm gayretiniz en güzel şekilde açmak olsun. Ne gül olmaya çalışın, ne yasemen... Eğer lale olmak için yaratıldıysanız, lale olarak açtığınız gün siz o hâlinizle mükemmelsiniz, eksiksiz ve kusursuzsunuz. Olgun ve kemal hâlinizdesiniz. Evrensel çiçek bahçesinde yerinizi alırsınız.

Hiç bir çiçeğin sizden daha güzel olduğunu düşünmeyin. Hepiniz aynı derecede güzel ve mükemmelsiniz. Hepiniz aynı derecede kusursuzsunuz. Çünkü yaratılış hamurunuzdaki manaların her biri Allah'a aittir ve O'nun hiç bir manası ve tasarımı kusurlu ya da eksik değildir.

O hâlde neden bu uğraş ve emek?

Çok basit. Dedik ya, lale soğanının lale açması için...”

Gülderen: “İşte budur! İnsanlar olarak mükemmel tasarımlarız, ama dediğin gibi fabrika ayarlarımızı bozup kusurlu oluyoruz.” dedi. Tam o sırada telefon çaldı. Asiye: “Aa! Emin Ali arıyor” dedi ve açtı.

“Selamu Aleyküm ablam, müsait misin?” diye sordu Emin Ali: “Tabii ki müsaidim, söyle nurum? Nasılsın, nerdesin?” dedi. Emin Ali: “Teşekkür ederim. Hamdolsun iyiyim. Sizin evin yakınlarında bir işim vardı. Ablam müsaitse, uğrayıp bir kahvesini içeyim dedim.” dedi. Asiye: “Koş gel! Hemen hem de! Gülderen burada, biz de sohbeti koyulaştırmıştık. Bekliyoruz seni de.” dedi. Emin Ali: “Ali’siz sohbet yapılır mı? Tamam, on dakikaya kadar geliyorum.” dedi kıkırdayarak. Gülderen: “Yaşasın! Bugün şanslı günümdeyim. Ay canım benim, Emin Ali’yi çok özlemiştim Asiye. Daha dün bir görüşsek diye geçti içimden. Zaten yine gidiyor uzaklara. Son birkaç muhabbet ve sohbet lazımdı.” dedi. Asiye gülümseyrek başını salladı.

Aradan yarım saat geçmişti, bu defa üç dost ve arkadaş birlikte sohbet ediyorlardı. Çaylar her zamanki gibi tavşankanı kıvamında, sohbet de rahmani tattaydı. Ancak Emin Ali genelde bir şey yemezdi. O sebeple Asiye ona çaydan başka ne ikram edeceğini bilemiyordu.

Dakikalar dakikaları kovaladı ve Emin Ali geleli iki buçuk saat olmuştu. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadılar. Pek çok ilmi sırra değinilmişti.

Gülderen: “Allah razı olsun Emin Ali. Her seferinde beni derinden sarsacak bilgiler veriyorsun” dedi. Emin Ali: “Estağfurullah! Allah hepimizden razı olsun!” dedi. Sonra Asiye’ye döndü.

“Abla, bu kadar ilmi sohbet yeter. Biraz da havadan sudan konuşalım. Neler yaptın düğünden bu yana, ne hallerdesin?” diye sordu. Asiye: “Havadan sudan sohbet mi? Aman nurum, biz ilim dışına çıkamıyoruz ki. İstesek de istemesek de hayatımız bu şuur içinde yaşanıyor. İlmin dışı yok bize.” dedi. Emin Ali gülümsedi ve haklısın der gibi başını eğdi. Gülderen: “Valla doğru diyor. Havadan sudan konuşsak bile o çerçeveden çıkılamıyoruz artık.” dedi. Emin Ali: “Görenle görmeyen, bilenle bilmeyen bir olur mu?” dedi. Asiye: “Hah işte, tam yerine geldi ayeti koydun. Nokta! Neyse, gelelim bana. Bir hallerdeyim ki sorma! Düğün falan derken Malik ile de çok görüştük mecburen. Tabii bu da benim bu yeni şuurumla Malik’i, kendimi ve geçmişimi sorgulamama neden oldu ister istemez.” dedi.

Emin Ali: “Bu çok doğal, olması gereken bir şey aslında. İnsanın iç

hesaplaşmaları yeni edindiği şuur doğrultusunda yapılıp bitmeli bir noktada.” dedi. Asiye: “Evet, benimki de bitti sanırım. Sizinle de paylaşayım neler düşündüm ve ne gibi bir sonuca vardım. Bir kere bu fitrat meselesini bilirdim ya, günlük yaşamda pek kullanmazmışım eskiden. Tabii ki gençliğimde tamamen yabancıydım bu konuya, bilgisi dahi yoktu. Son zamanlarda anladım ki insanlar kendilerine Allah’ın verdiği rolü oynamaya mecbur yaratılıyorlar. Eğer iki kişi birbirini bu anlamda olumsuz yönde etkiliyorsa, bu tarafları zıt yönde itiyor ve uzaklaştırıyor birbirinden. O kadar çok şey yanlış yapılmış ki. Malik de ben de yapmışız bu hataları. Mesela ben kadın olma fitratımı yeterince yaşayamamışım. Malik de erkek olma fitratını. Tek kişi suçlu değil bu noktada. İkimiz de payımıza düşeni yapmamışız nefis dolayısıyla. Aksine, fitri ayarlarımızı bozmak için birbirimizi körükleyip durmuşuz.

Kadının fitri yapısı dışarıda mücadele edip para kazanmak ve kendine bakmak üzere değildir. Bunu erkek yapar, o sebeple savaşçıdır eğilimi ve fiziki açıdan gücü de bundandır. Güçlü olmasaydı, o fitratın eğilimiyle o rolü yerine getirmek isterken ölürdü. Allah herkesi yerli yerince yaratmış. Kadın da buna mukabil zıtlar dengesi gözetilerek daha güçsüz ve narin. Böyle olması gerekiyordu, çünkü çocuklara o bakıyor ve bunun için duygulu ve narin bir yapı gerekti. Yoksa çocuklar büyürken ihtiyaçları olan hoşgörü, sevgi ve şefkati alamazlardı. Erkek bu konuda daha zayıf, eğilimi yumuşak olsa, dışarıda yenilir. Öte yandan, kadının ve çocukların bu yapısı, korunmalarını gerektiriyor. Bu da erkeğin görevi ve bu da erkeğin fitratına konmuş, eğilim olarak. Her erkek çocukları ve kadınları korumak içgüdüleriyle yaratılmıştır. Eğer fitratı bozuma uğramadıysa.

Şimdi gel bizim evliliğin dününe bir bakalım. Malik, dışarıda savaşma işine beni ortak ettiği andan itibaren benim kadın fitratım örtülmeye başlamış. Yin-Yang’daki siyahın içindeki beyaz nokta ve beyazın içindeki siyah nokta misalinde olduğu gibi, içimdeki eril savaşçı yapı açığa çıkmaya başlamış. Ben böyle olunca, bu defada onun korumaya ve savaşmaya yönelik erkek fitratı bozunuma uğramaya başlamış. Birbirimizi geri dönüşümlü olarak olumsuz yönde etkileyip, orijinal kendimizi yaşayamaz olmuşuz. Fabrika ayarlarımız bozulmuş. Bunu ilk kim başlattı dersin? Biliyor musun, bunun hiç önemi yok, Allah başlattı. En doğru izah bu! Hiç kimsenin elinde bir şey yoktu. Bak mesela bir örnek vereyim yaptığımız hatalara. Malik bana derdi ki: *‘Ben olmasam, kendine bakamazsın. Perişan olursun, aç kalırsın, mahvolursun.’* Ben bunu aklımla değil, nefsimle duyardım ve hemen itiraz ederdim. *‘Herkesin rızkını Allah verir Malik, hiç de sana muhtaç değilim. Yaşar giderim Allah’ın izniyle! Allah beni yaşatmak için sana muhtaç değil.’* Bu cevap bir yönüyle doğru, ama kullanıldığı yer ve zaman yanlış. Adam fitri yapısının gereği olarak diyor bunu. Desene adama: *‘A, haklısın kocacım. Sen*

olmazsan ben ne yaparım? Bize bakıyorsun, koruyorsun. Sen mükemmel bir erkeksin! İyi ki seninle evliyim.’ Onun fitri yapısı bunu duymak ve görevini yerine getirdiği için doyumuna ve huzura ermek istiyor. Ama ben onun Allah tarafından verilen görevini yapmadığını söylüyorum ya da önemi olmadığını veya her neyse işte. O da duymak istediğini duyamadığı için içsel olarak mutsuz ve doyumsuz! Elbette sonunda uzaklaşacak, başka türlü huzura eremezdi. Öte yandan o da benim fitri yapımı ortaya koymama engel oldu. Bana dişiymişim gibi davranmadıkça, ben de ondan uzaklaştım falan filan. Kısaca bizim evliliğimizin bozulma sebebi, bu evliliği yürüten makinelerin fabrika ayarlarının bozulmasıymış meğer. Bunları anladım işte! Ve geçmişle hesaplaştım ve ikimizi de affettim, Allah da bizi affetsin.” dedi.

Emin Ali: “Ablacığım, bu şuura gelebilmeniz çok önemli bir süreçti. Nefs arındıkça perde kalkıyor ve görüş netleşiyor. Çok doğru tespitler, mübarek olsun, hayırlı olsun. Senin adına çok memnun oldum.” dedi. Asiye: “Çok teşekkür ederim. Aklımızı başımıza getiren, nefsimizi secde ettiren Allah’a hamdolsun!” dedi. Gülderen: “Ben de bu bakış açısını sevdim, doğru! Hep yaptık bu hataları. Bazen düşünüyorum, acaba Seyfi ve Malik de geriye dönük sorgulamalar yaşıyor mudur? Niye merak ediyorsam, işte?!” dedi kaşını kaldırarak. Asiye: “Malik de yaptığı pek çok şeyden pişman, bunu bana bir defasında açıkça söyledi. Gözleri dolu dolu olarak, hele de bu son zamanlarda sürekli şaka ile karışık ifade edip duruyor. Fakat tabii ki şu anda konuştuğumuz türde bir farkındalık yaşadığını sanmam. Her neyse, öyle ya da böyle Allah yolunu açık etsin.” dedi.

Emin Ali: “Neysel hanımlar, siz kızsals dedikodulara başladınız. Ben müsaadenizi rica edeyim. Başka gün yine görüşürüz kısmetsel!” dedi ve kalktı. Asiye: “Ayağına sağlık nurum. Kalkıp geldin, bizi de nurunla nurlandırdın elhamdülillah.” dedi. Gülderen: “Ağzına da sağlık, Allah razı olsun. Çok teşekkürler.” dedi.

Asiye yorucu bir günün sonunda eve dönmüştü. Marketten aldıklarını mutfak masasının üzerine bırakıp, üzerini değiştirmek için odasına gitti. Sonra dönüp aldıklarını dolaba yerleştirmeye başladı. Bir yandan da sürekli şükrediyordu. Yıllarca sadece Rabbiyle baş başa kalacağı bir hayatı özlemiş durmuştu ve artık o hayata kavuşmuştu. Böyleyken sanki hep namaz şuurunda gibiydi. Onu meşgul edip yüzünü ve kalbini rabbi Allah’tan gayrına çevireceği bir şey yoktu artık. Böyle çok mutlu ve huzurluydu. Bu düşünceler içindeyken cep telefonu çalmaya başlayınca gülümsedi. Tam da yalnızlığa şükrederken, telefonun çalması Allah’ın ne kadar nüktedan bir

öğretici olduğunun deliliydi. Demek ki kullarıyla birlikteyken de O'ndan mahrum ve gafil olmasını istemiyordu. Telefonu açmadan önce kendi kendine fısıldadı: “İnsanın insandan daha kalın perdesi yok Allah'ım. O sebeple insanlarla beraberken zaman zaman perdelenmeler olabiliyor. O sebeple yalnızlığımı sevinip şükrediyordum. Fakat bunun da başka bir perde olduğunu anlatıyorsun anladığım kadarıyla. Pekâlâ! Hoşnut olmadınsa, ondan da vazgeçerim.” dedi ve telefonu açtı. Adin arıyordu.

“Anne? Bugün iki kere aradım, neredeydin, merak ettim?” dedi endişeli bir sesle. Asiye: “Birkaç işim vardı, dışarı çıkmıştım. Gürültüden duymamışım. Telefonu yeni alıyorum elime, yoksa arama kaydını görürdüm.” dedi. Adin: “Ay anne! Aklım çıktı inan. Lütfen dışarı çıktığında telefonunla ilgilen olur mu? Merak ediyorum.” dedi. Asiye: “Aa! Beni bunaltma Adin. Kendi hayatını yaşa! Sürekli geriye bakıp annem ne yapıyor diye düşünerek yaşayamazsın. Artık benden ayrı bir hayatın var ve buna alış. Hafiyeye gibi beni takip etme! Onca sene annelik yaptıktan sonra, bunu benim yapmam lazımdı. Ama sen benden daha sahiplenici çıktın. Böyle yapmanı istemiyorum. Ölüm Allah'ın emri bir tanem! Gün gelip öldüğümde bunu olgunlukla kabul edebilmen, yeni hayatına alışıp sürekli geriye bakmamayı başarmanla mümkün olacak inşallah! Bir şeye ihtiyacım olursa, ben sana bildiririm. Sen benim evladımsın, başka kime söyleyeceğim? Zaten kötü haber tez gelir derler, merak etme! Bir şey olursa, ilk sen duyarsın.” dedi. Adin: “Allah korusun! Neyse, mesaj alınmıştır, tamam!” dedi. Bir süre havadan sudan gevezelik ettiler ve telefonu kapattılar.

Asiye odasına gidip yarım kalan bir yazıyı tamamlamak için masasına oturdu ve klavyenin tuşlarında gidip gelmeye başladı parmakları...

‘Eğer ömür bittiyse, maddi ve manevi rızık da bitmiştir. Bunun için yapılacak bir şey yoktur. Eğer ömür bitmediyse de herkes az ya da çok rızıkını Allah'tan alır.

“Yeryüzünde rızık Allah'a ait olmayan hiçbir canlı yoktur. O, onların karar kıldıkları yerleri de, emaneten durdukları yerleri de bilir. Onların hepsi apaçık bir kitaptadır.” (Hud, 6)

Rızıkımız elbette ki bir vesile ile gelecektir, yaşadığımız dünyanın yasaları böyledir. Hiç kimsenin gökten başına rızık düşmez. Elbette Allah bunu da yapmaya muktedirdir, ama olayların çeşitli vesile ve sebeplere bağlanıp perdelerle imtihan edildiğimiz bir âlemdeyiz. O halde perdelenmemektir asıl gaye! Rızık verenin gerçekte kim olduğunu unutmamak gerekir. Eğer Allah dilemediyse, çarpınmalar veya beklentiler boştur. Yaratılmışların bize yardım edebilecek bir kudreti yoktur. O sebeple daima rızık Allah'tan istemek gerekir. Böylece diğer insanları da esasında yapamayacakları bir şeyle sıkıntıya

sokmamalıdır. Zaten Allah birini vesile kılıp sana yardım edecekse, o kişiye bunu bir şekilde duyurur ya da ilham eder ve o da sana yardımcı olur. Önemli olan bizlerin Allah'tan gayrına yönelerek, O'ndan gayrından isteyerek ve beklenti içine girerek şuurumuzda O'ndan gayrına güç isnat etmeyi alışkanlık haline getirmememizdir.

Allah'ı unutup kullardan beklenti içine giren, şirk girer, yani bilerek ya da bilmeden O'na ortaklar oluşturur zihninde. Kuran'da buyruluyor ki Allah her günahı affeder de şirk affetmez. Neden böyle? Çünkü şirk düşüncesi kişiden kalkmadan o hatalı şuur tüm günahların doğurganı gibi sürekli günah üretir kişiye. Bu teknik sebeple bağlı olarak şirk koşanı affetmem demiştir. Yoksa İslam'ın ilk yıllarında, asr-ı saadette birçok müşrik İslam'ı kabul edip Müslüman oldu. Hiç biri affedilmezdi. Burada benim dediğim gibi bir kinaye vardır. Nasıl ki kul hakkıyla ilgili günahlar hakkı yenen kulun affına bağlanmışsa, şirkle ilgili günahlar da kişinin kendine bağlanmıştır. Şirk düşüncesi kalkmadan sürekli günaha meyledeceği için, köklü bir af olmaz. Şirkin affının bir faydası da olmaz. Kaldı ki tevbe de bir daha tekrarlanmayacak şeylere edilir. Ama şirk anlayışı her an zihinde aktiftir.

İnsanlar pek çok korkuyla yaşarlar. Şirkin altında dahi yersiz bir korku vardır. Allah'ı tanıyamamak, O'na inanıp güvenmemekle ilgili bir yalnızlık ve çaresizlik korkusu! Tüm korkuların ardında da ölüm korkusu var. Korkuların anası ve en büyüğü! Esasında insanların tüm beklentilerinin ve yaptıkları tüm hataların geri palanında da bu ana korku vardır, ölümden korkmak ve güvencede olmak ihtiyacı vardır. Oysa ölüm korkulacak bir şey değildir, bir yok oluş ve bitiş değildir. Hayat farklı planlarda devam edecektir. Ölümden korkmak yerine, buna hazır olmamaktan korkulmalıdır. Allah'a iman eden ve her işinde O'nu VEKİL tayin edip, O'na tevekkül edip teslimiyetle yaşamaya başlayan kişinin korkuları diner. Elbette Allah'ın Azametinden, güç ve kudretinden korkulur. Fakat Allah'a inanıp, tüm kalbiyle O'na bağlanan ve O'nu her işinde Vekil kılan ve yalnız O'na sığınarak yaşayan kulunu beklentisinden ötürü hayal kırıklığına uğratmaz. O, Dost sıfatının hakiki sahibidir. Hiçbir kulunu yüzüstü bırakmaz. Kulunun hüsnü zannı üzere ona muamele eder.

"Ben kulumun zannı üzereyim." [Müslim, Zikir, 19.] hadisi şerifine göre, Allah'ın yardım edeceğine inanmak ve güvenmek gerekir. Zaten birçok ayette de Allah'a iman etmek ve Allah hakkında hüsnü zanda bulunmak teşvik edilir. Çünkü gelecek her türlü nasip, nimet ve hayırlı şey, bu iman ve güven kanalından gelir kula. Tabii ki bu hadis, şirk düşüncesini kapsamıyor. Allah, "Beni nasıl düşünürsen öyleyim." buyururken süfli sıfatların yüce zatına yakıştırılmasını veya O'na ortaklar koşulmasını kastetmiyor.

Nitekim hadisi şeriflerde de bu konu açıklanıyor. Resulullah (a.s.) der ki:

Allah hakkında hüsnü zan ediniz! [Müslim]

Allahü Teâlâya hüsnü zan etmek, ibadettir. [Ebu Davud]

Allah'a yemin ederim ki, Allahu Teâlâ kendisine hüsnü zan ederek yapılan duayı, elbette kabul eder. [Berika]

Allahu Teâlâ buyurdu ki: "Kulum **beni nasıl zannederse, ona zannettiği gibi muamele ederim.**" [İ.Ahmed, İbni Hibban]

Rasûlullah (s.a.v.) der ki: **Sakın sizden biriniz, Rabbine hüsnü zanda bulunmadığı halde ölmesin.** [Müslim, Cenne, 83.]

Ölürken mutlaka Allahu Teâlâ'ya hüsnü zan edin. [Müslim]

Kıyamet günü, Allahu Teâlâ bir kulunun Cehenneme atılmasını emreder. Cehenneme götürülürken arkasına dönerek, "Ya Rabbi! Dünyada sana hep hüsnü zan ettim" deyince,"Onu Cehenneme götürmeyiniz! Kulumu bana olan zannı gibi karşılarım" buyurur. [Beyheki]

Peygamber efendimiz, ölüm halindeki bir gence sorar: "**Kendini nasıl buluyorsun?**" Genç: "**Günahlarımdan korkuyor; fakat Allah'tan ümit kesmiyorum.**" Resulullah: "**Bu korku ile ümit, şu ölüm anında kimde bulunursa, Allahu Teâlâ ona umduğunu verir ve onu korktuğumdan emin kılar.**" (İ. Gazali, Tirmizi)

Kullarına her türlü rahmet ve merhameti gösterecek olan Allah'tır. Eğer kişi iman ile yönelir ve O'na sığınır, O'nu işlerinde vekil tayin ederse, O'na güvenmiş olur. Bu samimiyeti ve halis imanı referanstır ve umduğunu bulur.

Misal: Adamın mesleği Cellâtlık diyelim. Ama bu yanı sadece bir yönüdür. O adam evinde de muhabbetli bir eş ve çocuğuna da şefkatli bir babadır. O sadece işinde suçlular için cellâttır. Adam cellât diye, çocuğunun ondan beklediği şefkat ve merhameti ondan esirgeyip onu infaz etmez. Herkese yerine göre ve beklentilerine göre davranır. Ama sen ona sürekli "Sen cellâtsın, beni öldüreceksin" diye yönelirsen, ya akıl sağlığın yerinde değildir ya da gerçekten suçlusundur. Akli başında olup suçlu olmayan biri cellâdın durduk yerde kendini öldüreceğinden çekinmez.

Allah da zalimleri ve müşrikleri hoş görmez. Fakat kendisine iman edip sığınanları da boş çevirmez elbette!

Ayrıca tevbe edenleri bağışlamayı vaat etmiştir. Nitekim her an bağışlanıp duruyoruz.

Eğer Allah insanları zulümleri yüzünden hesaba çekseydi, yeryüzünde kıyımdayan tek canlı bırakmazdı. (Nahl, 61)

O halde bileceğiz ki Allah'a iman, güven ve O'nunla ilgili hüsnü zanda bulunmak önemlidir. İnsan Allah'a marifet sahibidir. Rahmet sıfatlarının hakkını veren kuldur. Rabbi, meliki ve ilahı Allah'a bu imanı ve şuuru ile sığınır, güvenir ve hüsnü zan besler. İnşallah ümit ettiğini de bulur.

Kul, Allah ile olan ahbine vefa gösterirse, Allah da kuluna vefa gösterir.'

Bu satırlardan sonra yazıyı kaydedip masadan kalktı.

Adin'in kayınvalidesi Seden ve Asiye, Emirgan'da bir kahvede İstanbul Boğazı'nın o muhteşem güzelliğini seyrederek yaptıkları sabah kahvaltısından sonra, köpüklü kahvelerini içiyorlardı. Sohbetin konusu Kerem ve Adin'di her zamanki gibi. Seden Hanım mükemmel bir anne ve çok sevecen bir dosttu. Bu açıdan Asiye ile çok iyi anlaşmışlardı. Düğünden önce acil ve beklenmedik bir ameliyat olduğu için, düğünle ilgili birçok ayrıntıyı Asiye planlayıp idare etmek zorunda kalmıştı. Seden artık iyileşmişti, ama zarif bir hanım olduğu için her fırsatta Asiye'ye teşekkür ediyor ve onunla dostluğunu ilerletmek için özel bir çaba sarf ediyordu. Asiye de onun bu özel ilgi ve alakasına aynı incelikle mukabele etmeye gayret ediyordu.

“Hadi biraz yürüelim mi Asiye’ciğim, sonra da bize gidelim.” dedi. Seden Tarabya’da oturuyordu. Asiye: “Gitmem lazım Seden’ciğim, yeni bir kitaba başladım, sırf seninle sohbeti özlediğim için geldim. Biraz yürüyüş yapalım, sonra ben bir taksiye binip döneceğim inşallah.” dedi. Seden: “Hevesim kursağımda kaldı. Bugün için bir sürü planlar yapmıştım. Ama seni işinden alıkoymayayım, nasıl istersen canım.” dedi gülümseyerek. Asiye “Ne kadar anlayışlısın Seden’ciğim. Çok teşekkür ederim. Hadi gel yürüyüşe başlayalım, hava gerçekten çok güzel.” dedi. Seden Hanım: “Evet, sonbahar değil de ilkbahar sanki” dedi.

Deniz kokusunu içlerine çekerek sahilde yürümeye başladılar. Seden Hanım: “Seninle açık konuşsam bana gücenmezsin değil mi?” diye sordu. Asiye:

“Aşk olsun, elbette ki gücenmem. Biz bir aileyiz artık, lütfen rahat ol.” dedi. Seden Hanım: “Doğruyu söylemek gerekirse seni de Malik Beyi de çok sevdim biz. İkiniz çok iyi geçinen iki dost ve arkadaş gibisiniz. Adin’in ebeveynleri olarak ayrı bir çift olduğunuzu bize hiç hissettirmeden ve hiçbir güçlük çıkarmadan nişanı, düğünü ve tüm ayrıntıları en güzel şekilde idare ettiniz. Bu olgunluğunuza hayret etmediğimi söylesem doğru olmaz. Bugüne kadar neden ayrıldığınızı hiç sormadım, ama bugün meraklardayım.” dedi. Asiye: “Seni anlıyorum, bu konuda birçok kişi sizinle aynı fikirde. Fakat biz o kadar da mükemmel bir çift değildik. Sizin gördüğünüz, bizim ebeveyn olarak takındığımız tavır. Ama evlilik içinde bu kadar da profesyonel değildik açıkçası. O gemiyi yürütemedik ve batırdık ne yazık ki.” dedi gülümseyerek. Seden: “Çok iyi geçiniyor gibisiniz, o sebeple merakıma yenik düştüm. Elbette ki bu sizin özel hayatınız ve açıklamak zorunda değilsin.” dedi. Asiye: “Seden’ciğim; insanlar evlatlarını çok severler. Sizler de çok iyi ebeveynlersiniz ve evlatlarınızı çok sevdiğiniz bir gerçek. Onlar için her türlü fedakârlığı yapabileceğinizi görüyorum. Bizi de böyle düşünün lütfen.

Her şey Adin’in hatırı içindi Seden’ciğim. Kerem ve Adin hayatlarının en önemli kararını aldılar ve evlendiler. Onlar bir yuva kurmak üzereyken bizlerin şahsi veya nefsi davalarının hiç bir önemi yok. Bu konuyu Malik’le ayrılmadan önce konuşmuştuk zaten. Adin söz konusu olduğunda beyaz bayraklar çekilecek ve aldığımız bu karardan ötürü Adin mağdur edilmeyecekti. Zaten çocuklar böyle durumları oldukça zor kabulleniyorlar. Bir de ekstra sıkıntılar yaşatmak vicdansızlık olur. Ne kendileri dünyaya gelmek istediler, ne de alınan bu kararlarda fikirlerini alıyoruz. Genelde insanlar bu tür kararları çocuklarına da sorar, ama her zaman kendi istediklerini yaparlar. Biz de Adin’in bu ayrılığımız dolayısıyla sıkıntı yaşamasını istemedik. Bunun bedeli neyse, yeri ve zamanı gelince üstlenmeye karar verdik. Esasında pek çok şey yaşandı, belki de bugün yüz yüze bakılmayacak kadar kırıncı olduk birbirimize. Ama ebeveynlere yakışan, böyle durumlarda olgunluk gösterip, çocuklarının menfaatlerini ön plana almaktır.” dedi gülümseyerek.

Seden: “Açık konuşacağım Asiye. Ben bu olgunluğun kadınla çok fazla ilgili olduğunu düşünüyorum. Birçok ayrılan çift gördüm. Onların çocuklarını nasıl evlendirdiklerine de şahit oldum. İlk defa sizin gibi, hatta senin gibi bir ebeveyn gördüm. Seni tebrik ediyorum. Gerçek bir annesin sen. Adin’e de söyledim. Dünyada hiçbir şeyim olmasaydı, seninki gibi bir annem olsaydı dedim. O da farkında direksiyonu kimin kullandığının. Şoför usta Asiye’ciğim, mesele budur! Ne kadar mütevazı olsan da hepimiz görüyoruz neyin ne olduğunu.” dedi. Asiye: “Gözünüz güzelmiş, güzel görüyorsunuz demek ki. Seden’ciğim; ben babasız büyüdüm, sen de öyle. O sebeple beni çok iyi anlarsın. Esasında bu düğünü idare etmek için Malik’e ihtiyacım

yoktu, ne maddi ne de manevi açıdan. Fakat Adin'in bir babaya daima ihtiyacı var. O sebeple o gün, geri planda kalma ve her türlü nefsi davayı unutarak Adin'ni babasından mahrum etmeme günüydü. Ayrıca, ben insanlara kin duygusu besleyemiyorum, çok çabuk affediyorum. Bazılarına göre bu bir zaaf, ama benim yapım böyle. Kin tutarak ve geçmişin yükleriyle yaşayamam. Bana göre bu, en büyük cehennem. Ne gerek var onun içinde yaşamak için ayak diretmeye. Unut gitsin!" dedi. Seden gülümsedi. Gözleri kızarmıştı, Asiye'yi çok iyi anladığı her halinden belliydi.

Seden: "Bundan sonraki hayatında ne yapmayı planlıyorsun? Artık yalnız ve özgürsün." dedi gülümseyerek. Asiye: "Hayatımla ilgili plan yapmayı bırakalı epey bir zaman oldu Seden'ciğim. Çok uzun bir süredir geldiği gibi yaşıyorum hayatı. Çünkü ne zaman plan yapsam, o planlar altüst oluyor. Hayatımızla ilgili planları daima Allah yapıyor. Hani derler ya; *'Herkesin hayatı ile ilgili bir planı vardır; ama Allah'ın da o hayatlarla ilgili o kişilerin bilmediği bir başka planı vardır.'* Hal böyleyken plan yaparak veya konum alarak yaşamak pek akılcı gelmiyor bana. Ben Allah'a teslim oldum, ne gelirse yaşayacağım inşallah! Umarım bundan sonrası kolaylaşır, malum yaş da ilerledi." dedi. Seden: "Evet, Allah hepimize dünya yaşamlarımızı kolaylaştırır dilerim." dedi.

Sohbet ederek sahilde yürümeye devam ettiler. Yarım saat sonra vedalaşıp ayrıldılar. Asiye bir taksiye bindi ve Beşiktaş iskelesine geldi. Anadolu yakasına geçmek için vapura binmek istemişti, denizin kokusunu içine çekerek gitmek istiyordu. Birkaç dakika sonra vapurun arkasından çıkan köpüklere bakıyordu. Martılar çığlıklar atarak vapuru takip ediyorlardı. Yanında duran bir çocuk onlara küçük simit parçaları atıyordu. Martılar daha denize düşmeden kapıyordu simit parçalarını. Çocuk bunu gördükçe kıkırdıyordu. Asiye onun masum ve sevimli gülen yüzüne baktı. Sonra gelip geçen insanları seyretti bir süre. Nedense bugün herkes masum melekler gibi görünüyordu Asiye'ye... Farkında olmadan âlemi değişmiş ve yeryüzü cennetine mi girmişti ne?

Bunu düşünürken aniden her zerresi elektrik akımına tutulmuş gibi titreşmeye başladı. Daha önce de olmuştu. Genelde bu haleti ruhiyesine gözyaşları da eşlik etmeye başlardı. Ama ortam bunu yapmasına uygun değildi, kendini tutarak teskin etmeye çalıştı. Allah'tan geniş ve koyu siyah camlı bir güneş gözlüğü vardı, eğer istemsiz olarak gözyaşları inse bile hiç kimse onları göremezdi. Bir süre sonra sakinleşti ve gidip bir yere oturdu. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Eliyle saçlarını düzeltti. Çantasında titreşen telefonunu fark etti. Çalışıyordu ama vapurun gürültüsünden duyulmuyordu. Kimin aradığına bakmadan açtı.

“Selamu aleyküm ablam, nasılsın? Nerelerdesin, ne yapıyorsun?” diye sordu arayan. “Aleyküm selam nurum, hamdolsun iyiyim. Adin’in kayınvalidesiyle Emirgan’da sabah kahvaltısı ettik. Şimdi yoldayım, eve dönüyorum.” dedi. “Sesindeki tonlamada güzel bir şeyler var, hayırdır?” diye sordu. “Bugün kendimi tuhaf ama iyi hissediyorum. Aslında son birkaç gündür böyleyim. Dünyam tamamen değişmiş gibi sanki.” dedi. Emin Ali: “Hayatın baştan aşağı değişti, yaşamında ardı arkası kesilmez kıyametler yaşadın. Beraberinde bilinç alemin de değişiyor ve ben bundan çok hoşnudum açıkçası.” dedi. “Haklısın nurum, hakikaten son zamanlarda dediğin gibi oldu. Peşi sıra birçok ölümler, kıyametler, hesabımın görülme süreçleri devam edip gidiyor. Hamdolsun Allah’ıma. Ne takdir ettiyse daima sonuç hayrıma oldu. Yaşadığım hiçbir şeyden şikâyetçi değilim. Buna rağmen yeterince ve hakkıyla şükreden bir kul olmadığımı düşünüyorum. Allah’ım beni affetsin, sonsuz şükürler olsun. Sana da çok teşekkür ederim Emin Ali, sen ne güzel bir vesilesin güzel kardeşim. Seni yoluma çıkaran ve eğri yolumu sırat-ı müstakime kılavuzlayan Allah’a şükürde acizim.” dedi. Emin Ali: “Anadolu yakasındayım, Üsküdar’a mı Kadıköy’e mi geliyorsun?” diye sordu. Asiye: “Üsküdar’a geliyorum.” dedi. Emin Ali: “Tamam, seni orada karşılarım. Yetişemezsem bekle ablam. Sonra seni eve ben bırakayım.” dedi ve kapattı.

Onbeş dakika sonra vapur iskeleye yanaşıyordu ki telefonuna bir mesaj geldi. Adin’dendi, aceleyle okudu. “Babam boşanıyormuş! Onbeş gün sonra bekâr ve özgür bir babam olacak. Bu habere ne diyorsun?” Bir süre boş ve ifadesiz gözlerle mesaja baktı. Sonra şöyle yazdı: “Hep evli bir baban olmuştu, artık bekâr bir baban olacak. Hayırlı olsun!” Adin’den gelen ikinci mesaj gülme işaretleriydi. Asiye de gülümsedi.

Vapur yanaşmıştı ve yolcular hareketlenmişti. Telefonu çantasına koydu ve yürümeye başladı. İndiğinde uzaktan Emin Ali’yi gördü, çoktan gelmişti. Yanına yaklaşınca: “Telefonu kapatıverdın, zahmet edip gelme diyecektim.” dedi. Emin Ali: “Zahmet falan olmuyor, rahat ol ablam. Yakında gidiyorum biliyorsun. Fırsat doğdu bir görüşelim dedik, fena mı ettik?” dedi gülümseyerek. Asiye: “Doğru! Yakında gidiyorsun.” dedi hüzünle. Emin Ali: “Hadi gel Salacak’ta bir çay içelim. Biraz da konuşuruz, sonra bırakırım seni evine.” Asiye: “Tamam, hadi gidelim.”

İki hakiki dost birlikte sahilde yürümeye başladılar. Asiye: “Emin Ali...” dedi. “Buyur ablam?” diyerek ona döndü. “İtiraf edeyim ki uzaklara gideceğini düşünmek beni biraz üzüyor.” dedi. Emin Ali duygulu gözlerle ona baktı. Sonra elini kalbine koydu. “Biz birbirimizi Allah için şuradan sevdik abla. Kalp alemin birlik alemidir, orada ayrılık olmaz.” dedi. “Haklısın nurum” dedi Asiye ve yürümeye devam ettiler.

Bir hadisi şerife göre Allah Teâlâ kıyamet gününde şöyle buyuracaktır:

“Dünyada benim için sevip dost olanlar nerededir?”

İşte buradalar ya Rab! Şu hakikat sahilinde yürüyenler, birbirlerini senin için sevip dost olan kullarıdır.

SON

